

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. január 28.
(csütörtök)

Horváth Géza

ÖRÖK VIGASZTALÁS

Énekek: 201,1; 641; 618

Alapige: Ézsaiás 40,1-2

Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek!

Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk Jézus Krisztusban, hálás a szívünk, hogy megszólíthatunk téged, az egyedül igaz örök Istent, a kegyelem és az irgalom forrását.

Magasztalunk, Urunk, hogy kapcsolatban lehetünk veled, mert Jézus Krisztus gondoskodott erről a kapcsolatról.

Köszönjük, hogy lehozta az életet Jézus, mely Istennél volt készített, és mi látuk és mienk lehetett.

Köszönjük, hogy az a megvigasztalt ember, akié az élet, akié a Fiú, aki Jézus Krisztusban van.

Áldunk téged, Urunk, hogy nem mi kerestünk téged, hanem te kerestél bennünket, mert ezért jöttél, hogy megkeresd és megmentsd, ami elveszett. Mert mi a vigaszt, a boldogságot is máshol kerestük. Máshol kerestük életünk megoldását is. Fájdalmainkra, csalódásainkra, kísértéseinkre gyógyírt nem nálad kerestünk, Urunk. Valóban igaz: „máshol kerestem én boldogságom”.

Köszönjük, hogy te kínáltad nekünk, és adtál fület a hallásra, szívet az értésre, értelmet, akaratot a cselekvésre. Köszönjük irgalmadat, Jézus, és kérünk, hogy ma este is erről szólj nekünk, mert nekünk is erre van szükségünk, hogy megerősödjék a szívünk, beléd vetett bizalmunk, hitünk, reményünk, hogy megújuljunk.

Kérünk, jelenléteddel azért áldj és szentelj meg minket, Urunk. Köszönjük a mai napot neked, köszönjük annak minden óráját, percét, örömét vagy bánatát, nehézségeit vagy háláját. Köszönjük, hogy előtted tárhatjuk ki ma szívünket.

Jöjj, Urunk, és ölelj körül minket.

Ámen.

Igehirdetés

Ézsaiás próféta könyvét többek között azért is szeretem, mert ez a fejezet is az élő Isten személyével kezdődik. Ez nekünk előrevetíti a Szentírásnak azt a nagy üzenetét, hogy a Biblia nem az emberről, hanem Istenről, a személyéről, lényéről, szívééről és az emberhez való kapcsolatáról beszél nekünk. Nem arról, hogy milyen az ember, vagy mivé lett az ember, hanem arról, hogy milyen a mi Istenünk.

Ez a két vers is erről szól. Arról beszél nekünk, hogy milyen a mi Istenünk, és ma este úgy áll előttünk a mi Istenünk, mint vigasztaló Isten. Úgy áll előttünk, mint aki azt a parancsot adja a prófétának és a prófétáknak: vigasztaljatok, vigasztaljatok népemet!

Ma arról szeretnék szólni az ige alapján, hogy mi az Isten vigasztalása. Miért olyan fontos nekünk ez az ige ma is. Nemcsak ott és akkor, amikor Izráel népe a fogságba megy büntetésképpen, és azzal az üzenettel küldi a prófétát hozzájuk az Úr Isten, hogy vigasztaljatok az én népemet. Ebben az van, hogy még meg sincs a seb, az Isten már elkezdti kötözni. Még nincs a szemekben a könny, Isten már kezdi letörölni. Még nincs is ott a fájdalom, de a balzsam már el van készítve, mert Isten ilyen gondoskodó Isten.

Azt mondja ez a fejezet, de Ézsaiás könyvében még olvasunk erről, hogy vigasztaljatok, vigasztaljatok népemet. Ez a két ige úgy mutatja be nekünk élő Istenünket, mint aki tudja, hogy mire van szükségünk. Tudja, hogy nekünk vigasztalásra van szükségünk.

Mivel Isten tudja, hogy mire van szükségünk, ezért mindig azt akarja adni, amire szükségünk van. Sokszor nem azt adja, amit kérünk, nem azt adja, amiért fohászkodunk, hanem azt adja, amire igazán szükségünk van, mert jól tudja a mi mennyei Atyánk, hogy mire van igazán szükségünk.

Mi az, amire minden embernek szüksége van? A vigasztalás. Nem mondhatja senki, hogy nincs szüksége vigasztalásra. Még akkor is, ha úgy gondolja most, per pillanat, hogy neki nem kell az Isten vigasztalása. Igazából mindannyian erre szorulunk, és Isten ezért adja parancsba: vigasztaljatok, vigasztaljatok az én népemet.

Az Ézsaiás könyve 66. fejezetében pedig azt mondja: mint anya a fiát, úgy vigasztallak titeket. Tudjuk, hogy az anya hogyan szokta megvigasztalni a gyermeket. Gyermekeink annakidején többször elestek, megütötték magukat, és annak irtózatos sírás vagy ordítás lett a vége. Akkor minden szülő azt teszi: kitárja a karját, magához öleli a gyermeket. A gyermek odaszalad ehhez a vigasztaláshoz, odahajtja a fejét az anyjának vagy apjának az ölébe, és amikor a szülő átöleli, még egy kicsit szipog, de már meg van vigasztalva, már nem fáj annyira seb. Aztán jöhet a bekötözés is.

Érdekes, hogy az Újszövetségben ugyanezt jelenti a „vigasztalni” ige. Ha szó szerint fordítjuk, akkor azt jelenti: magához hívni. Vagyis Isten azzal vigasztal minket, hogy magához hív, felajánlja a megtérést: Térjeteك hozzám, térjeteك vissza, elpártolt fiak! Isten vigasztalása az, hogy kitárja a kezét, és azt mondja a vigasztalásra szoruló embernek: „jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve.” És az a bolond ember, aki nem az Úrban, nem az Úrnál keresi a vigasztalást, másban keresi a vigaszt.

A nagy kérdés a Szentírásban, hogy miért van nekünk szükségünk vigasztalásra. Elmondok egy történetet, már több csoportban elmondtam: Ha egyszer-kétszer

előfordul, hogy ha nagyon idős valakit temetek, és nagyon bánt a gyászolók részvételének a hiánya, nincs egy könnyecsepp sem, közönyösek, az engem irritál és nagyon bánt. Nem azt mondom, hogy zokogjanak, sírjanak, jajveszékellenek, de mégis egy életről van szó, aki közöttünk élt, többé nincs velünk. Ez meg kell, hogy az embert rendítse.

Amikor ilyen részvétlenül állnak a koporsó vagy urna mellett, akkor előfordult, hogy azzal kezdtem a szolgálatot: én azért vagyok itt, hogy titeket vigasztaljalak. Ekkor egy enyhe mosoly átfut a társaságon, a hozzátartozókon, egy kicsit egymásra is néznek. El van tévedve ez a lelkész. Aztán folytatom: mert azért kell, hogy vigasztaljalak titeket, mert ez vár rátok is és rám is. Mert a bűn miatt lefoly életünk — mondja az ének — és a halál velünk jár. Mivel minden embernek lefolyik az élete, ezért mindenki vigasztalásra szorul.

És ki az, aki vigasztal? Azt mondja az ige: Isten. Ebben a nyomorúságban csak Isten tud bennünket vigasztalni. És Ő erre kiadja a parancsot: vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!

A vigasztalásra a nyomorúságunk miatt van szükségünk. A Biblia szerint az ember nyomorúsága pedig a bűn és a bűnnek a következménye. Ez az ember igazi nyomorúsága. Még csak nem is a babiloni fogság. Még csak nem is valamilyen testi nyomorúság az, amit mi úgy hívunk: nyomorúság, hanem a bűn és a bűn következménye. Vagyis a kárhozat. És tudjuk, hogy ez a nyomorúság örök az emberen. Mert hordozza már itt a földön a bűnnek a következményét, és majd a halál után hordozza a bűnnek az örök büntetését.

Éppen ezért, mivel a nyomorúságunk örök, mondjátok meg, hogy milyennek kell lennie a vigasztalásnak? Akkor nekünk olyan vigasz kell, ami örök. Akkor a vigasztalásnak is öröknek kell lennie, nem? Mit mond Isten ígéje az Istennek a vigasztalásáról? Keressétek meg a 2Tesszalonika levél 2. fejezetében. Ott azt mondja Pál apostol: Isten bennünket örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg.

Ha a nyomorúság örök, akkor a vigasztalásnak is öröknek kell lennie. Vagyis olyan vigasztalás kell az embernek, ami nemcsak ebben az életben vigasztalja, hanem a biológiai élet után is. És Isten miről gondoskodott? Az örök vigasztalásról. Azért gondoskodott erről Isten, mert olyan vigasztalást adott nekünk Jézus Krisztusban, amely vigasztalás nemcsak e földi létre igaz. Mert, ha csak a földi létre lenne igaz, akkor igaz lenne, hogy a vallás ópium a népnek. De mivel Isten vigasztalása nemcsak e földi léten tart, hanem egy örök életen keresztül, ezért nem igaz, hogy a vallás ópium a népnek.

Mi támasztja alá nekünk ezt, hogy Isten vigasztal a halál után? A Lukács 16. Ott van egy nyomorult ember a mennyben: Lázár. A Biblia meg is említi, és mit mond Ábrahám Lázárról? Azt mondja: vigasztaltatik. „Most ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.” Tehát olyan vigasztalást ad Isten az embernek, ami a halálban is vigasz.

Nem fogom elmondani, csak utalok rá, hogy a mi reformátor eleink pont ezt fedezték fel. Mi a te vigasztalásod életedben és halálodban? — Felfedezték az ígének az üzenetét, hogy olyan vigasztalás kell, ami a halálban is vigasz, nemcsak ami az életben. Mert ha olyan vigasztalást keresne az ember, ami az életben vigasz,

ÖRÖK VIGASZTALÁS

azt megtalálja az alkoholista is ideig-óráig. Egy kicsit rózsaszínben látja a világot. Megtalálják a hobbyban, a munkában, a családban.

Több emberrel beszéltem, akik azt mondták: azért nagy vigasz, hogy bár eltemtem a páromat, de itt maradtak az unokák. — Lehet, hogy igaz.

Olyan vigaszunk van nekünk, amely csak a halálig tart, vagy pedig olyan vigaszunk van, amely a halál után is érvényes? Azt mondja Isten igéje: bennünket az Isten örök vigasztalással ajándékozott meg. És mi ez az örök vigasztalás? Az örök élet.

Igen, éppen ezért ez a vigasztalás örök, mert ennek nem lesz vége. Mint ahogy aki a vigasztalást nem veszi el, és nem kapja meg, és nem kell neki az Isten vigasztalása, ölelő karja, az ő nyomorúságának sem lesz vége.

Vannak, akik azt tanítják, hogy az állítólagos „purgatórium” egy ideig tart. Addig, amíg bűnei ott elrendeződnek. Kiveszik őket onnan imádság, pénz, valami által kiszabadítják a lelkét onnan, — nem mondom még az extrémebb dolgokat —, de a Bibliában az van: férgük el nem hal és tüzük ki nem aluszik. Tehát a kárhozat is örök. Onnan kijönni nem lehet. Nagy közbevetés van — mondja az ige.

Aki ezt a vigasztalást nem kapja meg, akit az Isten nem vigasztal meg, akinek ez nem kell, az vigasztalhatatlan lesz már itt a földön is, ha veszteség éri, és egy örökkévalóságon keresztül, mert bűnének büntetését fogja hordozni.

Ebben az igében az van, hogy *mivel* vigasztal bennünket Isten. Figyeljük meg a második gondolatot: Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet.

Vagyis Isten a vele való közösséggel vigasztal minket. Mint az anya a gyermekét, mert van egy kapocs köztünk. Van egy szál. Ez a vigasztalás. Oda lehet futni, oda lehet menni. Isten mit mond? „Népemet.” Azért, mert Isten vigasztalása mindig az Ő jelenléte.

El lehet gondolkozni, hogy Lázár mitől vigasztaltatik. Miért vigasztaltatik? Hogyan vigasztaltatik? Isten jelenlétével. Ott van az Úr közelében. Mert mi itt a földön csak mondhatjuk, hogy Isten közelsége oly igen jó nékem, de amikor majd tapasztaljuk Isten közelségét, amikor majd látjuk az Ő orcáját, ahogy a Jelenések könyvében meg van írva, az lesz az igazi vigasztalás. Isten ezzel vigasztalja a népet, a vele való kapcsolattal. Az, hogy a nép az Övé. Ezért kinek van vigasztalása igazán? Aki az Úrhoz tartozik, aki az Úré.

Azt mondja Pál apostol a Római levélben: „Akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.” Mind életemben, mind halálomban az a vigaszom, hogy nem a magamé vagyok, hanem az Úr Jézus Krisztusnak a tulajdona, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, és az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és meg is őriz. — Vagyis a hívó embernek az a vigasztalása, hogy az Úrhoz tartozik, hogy az Úré.

Mi az eszköze a vigasztalásnak? A Biblia szerint az ige. Azt mondja: „Vigasztaljátok népemet, szóljatok Jeruzsálem szívéhez.” Mi a vigasztalás, mi által jön a vigasztalás? Az ige által, amelyet hallok, hitben elfogadok, amelyet a Szentlélek ereje által megcselekszem. Ezen keresztül közli az Úr velünk, hogy az enyém vagy (Ézsaiás igéje, amiről vasárnap lesz szó).

Mi a vigasztalása Isten népének? Hogy az Övé vagyok. Mi a hitvallása ezért az Isten népének? Hogy az Úré vagyok, hozzá tartozom. — Ez az igazi vigasztalás.

Itt az ige, hogy „szóljatok Jeruzsálem szívéhez”, jövő időben van. Úgy lehetne fordítani: szólni fogtok Jeruzsálem szívéhez. Mert Isten nemcsak Ézsaiást küldi vigasztalóul. Nem egy prófétát küld, hanem küldi a próféták sorát.

Legutoljára, ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvassuk, elküldte az Ő egyetlen Fiát.

Tehát ez azt jelenti: Isten minden időben gondoskodik vigasztalásról, gondoskodik ígéről, gondoskodik üzenetről, gondoskodik arról, hogy elérjen hozzánk ez a vigasztaló szó és vigasztaló ige.

Mi ennek az eszköznek a hordozója? Mert a vigasztalás eszköze az ige, az ige hordozója meg az ember. Azt kapja a parancsot: vigasztaljátok, vigasztaljátok népem. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez. Tehát ennek az eszköznek a hordozója az ember. Mint ahogy egy eszköznek a hordozója is az ember. Mert, ha a cipész készíteni akar egy cipőt, akkor megfogja az eszközt. Ha a sebész műteni akar, akkor megfogja az eszközt. Sorolhatnánk tovább... Megfogjuk az eszközt, az ígét. És Isten mit mond? Szádba adom az ígét, és megmondja Ézsaiásnak, meg megmondja a prófétáknak: hordozzátok a vigasztalás eszközét, és ezt hirdessétek a népnek.

A Biblia egésze erről szól, hogy ez a vigasztalás Istentől jövő, tőle átvett és továbbadott vigasz.

A hívó ember Isten ígését nem adja, hanem továbbadja. Vigasztaljátok, vigasztaljátok népem. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez és hirdessétek neki. Vagyis Isten megmondja, mit hirdessétek neki. Isten mondja a prófétának: kiálts, prófétá! A próféta azt kérdezi: mit kiáltsak, Uram?

Isten megmondja, hogy mivel vigasztaljátok az én népem. Mert Isten nem azt mondja a prófétának, hogy valamit találjatok ki, valamit hozzatok össze, valamit okoskodjatok ki, mert ti tudjátok, hogy az emberek hogy éreznek, hanem azt mondja: „Szóljatok Jeruzsálem szívéhez”. És Isten megmondja, hogy mit szóljanak Jeruzsálem szívéhez. Ezzel Isten azt akarja mondani nekünk, hogy csak az a próféta és csak az a tanítvány, és csak az a hívó ember lesz alkalmas a vigasztalás eszközének hordozására, aki maga is megvigasztalt ember.

Hol mondja ezt az ige nekünk? A 2Korinthus 1-ben. Pál apostol azt mondja a korinthusiaknak: Megvigasztalunk, mert a vigasztalás Istene megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat, azzal a vigasztalással, amivel Isten vigasztal minket.

Ahhoz, hogy vigasztalni tudjunk, és vigasztalni tudjanak Istennek a gyermekei, ahhoz nekik maguknak kell megvigasztalt embereknek lenniük, akik el tudják mondani: Nincs kétségem, megvigasztaltál, erősítéd én hitemet. — ahogy az énekíró fogalmaz.

Erre még visszatérünk, tudniillik azért csak az tud vigasztalni és csak annak érdemes vigasztalni, aki maga is megvigasztalt ember, mert ha az ígének a megtartó ereje nincs nálam, akkor az ígének a meggyőző erejét sem fogom kapni. Akkor a trombita bizonytalan zengést fog tenni, és nem készülnek a harcra, nem találunk magunk körül megvigasztalt embereket.

Végül nézzük meg, mi a vigasztalás tartalma a Biblia szerint. Ez is benne van ebben a két versben. „Hirdessétek neki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott, hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűnéért.”

Mi a vigasztalás tartalma? Az, hogy bűne megbocsáttatott, hogy vétke elfedeztetett, hogy vége van nyomorúságának, mert az Úr sújtotta őt bűneiért.

Éppen ezért gazdag ez az ige, mert ez Jézus Krisztusról beszél. Mert tudjuk, hogy csak így lehet értelmezni, hogy bűne megbocsáttatott, hogy vége van nyomorúságának, hogy kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűnéért, vagyis megtörtént a bűnnek a büntetése. Éppen ezért a vigasztalása a hívő embernek elsősorban Jézus Krisztusban van. Abban, hogy ha megbocsáttatott a bűn, akkor nem kell kétségbe esnem, mert akkor nem lesz számonkérés. Akkor nem lesz ítélet.

Mit mond Pál a Róma 8,1-ben? Olyan boldogan mondja: nincs kárhozható ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak. Mert a hívő embernek ez a vigasztalása: nincs adósságom. Krisztusban megbocsátott Isten. Elvette bűneim terhét.

Ez olyan jó, hogy most úrvacsorára készülünk, amikor az Úr Isten vasárnap majd a szemünk elé teszi ennek a bizonyítékát: ilyen kézzelfogható, ennyire érezhető, ilyen valóságos, hogy megbocsáttatott a bűn, és nincs ítélet. A hívő ember vigasztalása, ami az életben és a halálban is vigasztalás, és az örökkévalóságban is vigasztalás lesz: „Örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van.”

Erről beszél a Szentírás. Isten ezzel akar bennünket vigasztalni.

És nehogy azt mondja valaki: ja, persze, Isten vigasztalása majd csak a halál után. De itt a földön olyan nyomorult vagyok. Gyászom, betegségem van, idősödök, – gyűlnek a leletek, gyűlnek az ambuláns-lapok, a zárójelentések. – Ebben a két versben a földi vigasztalásunk is benne van.

Azt mondja: vége van nyomorúságának. Ha szó szerint fordítjuk, akkor így kell: háborúsága befejeződött. Mi ebben a vigasztalás? Az, hogy Isten határt szab ezen a földön mindannak a gonosznak, mindannak a rossznak, amit a hívő embernek is el kell hordoznia, el kell viselnie. Mert mi is testben vagyunk, mi is hús-vér emberek vagyunk, mi is a között a nép között vagyunk, amely ítéletet érdemel, mint ahogy Izráel népe akkor a között nép között volt, amely ítéletet érdemelt: a hitetlenek között.

Mi is hordozzuk keresztjeinket – ahogy Borkó Juliánna megírta ebben a csodálatos énekben, amit énekeltünk is: „Megterhelt az élet nehéz keresztjével. Atyám, benned bízva hordozom békével.” Miért? Mert megvigasztaltál. Mert Isten azt mondja: vége van a nyomorúságnak. Mert Isten határt szab a nyomorúságnak.

Éppen ezért ez a nagy vigasztalás, mert az Úr eleget tett a mi bűneinkért. Mert a bűnnek van következménye. Nem az történt, amikor Jézus Krisztus meghalt a kereszten, hogy Isten csak úgy semmiért elengedte a mi bűneink büntetését, hanem Jézus felvitte a fára bűneinket. Oda van szegezve az adóslevél. Mert a bűnnek kell, hogy büntetése legyen, mert Isten igazmondó, nem hazudik. De valaki eleget tett. „Háborúsága befejeződött.”

Igen, az a kérdése a ma estének, hogy vajon te megvigasztalt ember vagy-e? Mert Isten a megvigasztalt emberekre azt bízta, hogy vigasztaljanak másokat.

Van egy énekünk, a 472. dicséret. Az első versben arról van szó: éhség, fagy, apjuk szemében a meghasonlás láza él, a második versben az: „Lelkek éjét oszlatni fénnel: reád az Úr ezt bízta, lásd. S azt, hogy hozz Krisztus szent nevével a bűnösnek szabadulást.”

Két kérdése van a ma estének:

Az egyik: te megvigasztalt ember vagy-e? Mert, ha az vagy, akkor boldog ember vagy, akkor megelégedett ember vagy, akkor még a halálra is boldogan készülő ember vagy, mert tudod, hogy ez a vigasztalás örök. Ez elhúzódik az örökkévalóság távlatain keresztül, és életben-halálban is vigasztalás.

A másik: ha te megvigasztalt ember vagy, akkor beállsz-e abba a sorba, akiknek azt mondja az Úr: vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet? Akkor be kell állni. Mert akkor mi sem tudunk mást mondani. Azzal kell vigasztalni, amivel Isten bennünket vigasztalt. Tudjátok, mit kell leginkább hirdetnie az embernek? Azt, hogy van bűnbocsánat.

A beteget nem azzal kell vigasztalni, hogy majd fog még táncolni az unokája lakodalmán, majd fog enni ezt meg azt. Ezzel a világ is tud vigasztalni. Ez nem vigasz annak, aki ott fekszik nyomorultul, és még egy pohár vizet is nehezen iszik meg.

Mivel kell nekünk az embereket vigasztalni? Azzal, hogy Jézus Krisztusban van bűnbocsánat. Jézus Krisztusban van örök élet. Jézus Krisztusban van feltámadás, akkor van vigasztalás.

Legyél megvigasztalt ember, és legyél vigasztaló úgy, mint: Ézsaiás, Mikeás, Keresztelő János, Jézus Krisztus, Péter; mint a tanítványok, mint az egyházatyák, hívó őseink, mint az összes hívó ezen a földön, akik éltek és beálltak ebbe a sorba, hogy vigasztalják az embereket a nyomorúságban. Mert Isten vigasztaló, és vigasztalni akar.

Imádkozzunk!

Édesatyánk!

Hálás szívvel köszönjük a mai igét, amit már reggel is olvashattunk. Köszönjük, hogy ennek két versét most idehoztad a templomba, és beletekinthetünk abba a csodába, hogy te valóban olyan vigasztaló Atya vagy, aki megszántál bennünket nyomorúságunkban, aki nem gyönyörködtél a bűnös halálában, bűnének következményében, hanem azt akarod, hogy megtérjen az útvjáról és éljen.

Köszönjük, Urunk, hogy minden ige ezért a vigasztalás igéje. Mert minden ige a Vigasztalóról szól. Amikor elment az Úr Jézus Krisztus, azt ígérte a tanítványoknak, hogy majd más Vigasztalót fog küldeni nekik, de ugyanazzal a vigasztalással: a hozzád való hívogatással, a benned és tőled elkészített és átvehető bűnbocsánatnak és örök életnek a reménységével, a menny titkaival akarsz bennünket vigasztalni.

Hadd menjünk úgy haza ma este, Urunk, hogy igen, megvigasztalt emberek vagyunk életünkben és halálunkban is, és még akkor is, ha megterhelt az élet súlyos keresztjével. Még akkor is, ha tragédiák, gyászok sorozata van mögöttünk. Még akkor is, ha testi nyomorúságokkal is küszködünk.

Köszönjük, hogy te tartsz hű karjaidon bennünket, és egyszer majd jelenlétben vigasztalódhatunk, amikor letörölsz minden könnyet a szemeinkről, és elveszel minden rosszat, amely itt a földi létben fenyegetett bennünket és el akart nyelni. És láthatunk téged, neved homlokunkon lesz. Kezünkben pálmaágak. Ó, Urunk, mily csoda vigasztalásunk áldott tartalma.

Köszönjük ezt neked, és kérünk: terhelj meg bennünket a feladattal, a szolgálattal, hogy mi is tudjunk vigasztalni másokat. Olyan sok vigasztalhatatlan, ke-

ÖRÖK VIGASZTALÁS

reső ember van körülöttünk. Küldj hozzájuk, Urunk, hogy egy lélekért se érjen vád, hogy mi miattunk nem látott meg téged.

Áldd meg most a csendes imádságunkat is, amit egyen-egyenként eléd viszünk.

Ámen.

618 Elmúlt az éj, felkelt a nap

☞ Dóka Zoltán (1929-2000)

🎵 Szlovák népdal

The musical score is written in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of four staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: 'El - múlt az éj, fel - kelt a nap, El - ű - zi mind az ár - nya - kat. Te vagy vi - lá - gom, ir - gal - mad ál - dom, Jé - zu - som. Te vagy vi - lá - gom, ir - gal - mad ál - dom, Jé - zu - som.'

(Capo III. fekvés)

2. Utamra áraszd fényedet,
Vezessen áldó, hű kezed!
Te légy vezérem nehéz ösvényen, Jézusom!
Te légy vezérem nehéz ösvényen, Jézusom!

3. Roskadó lábam támasza,
Csüggedő szívem vígasza,
Örömöm fénye, szép ékessége, Jézusom!
Örömöm fénye, szép ékessége, Jézusom!